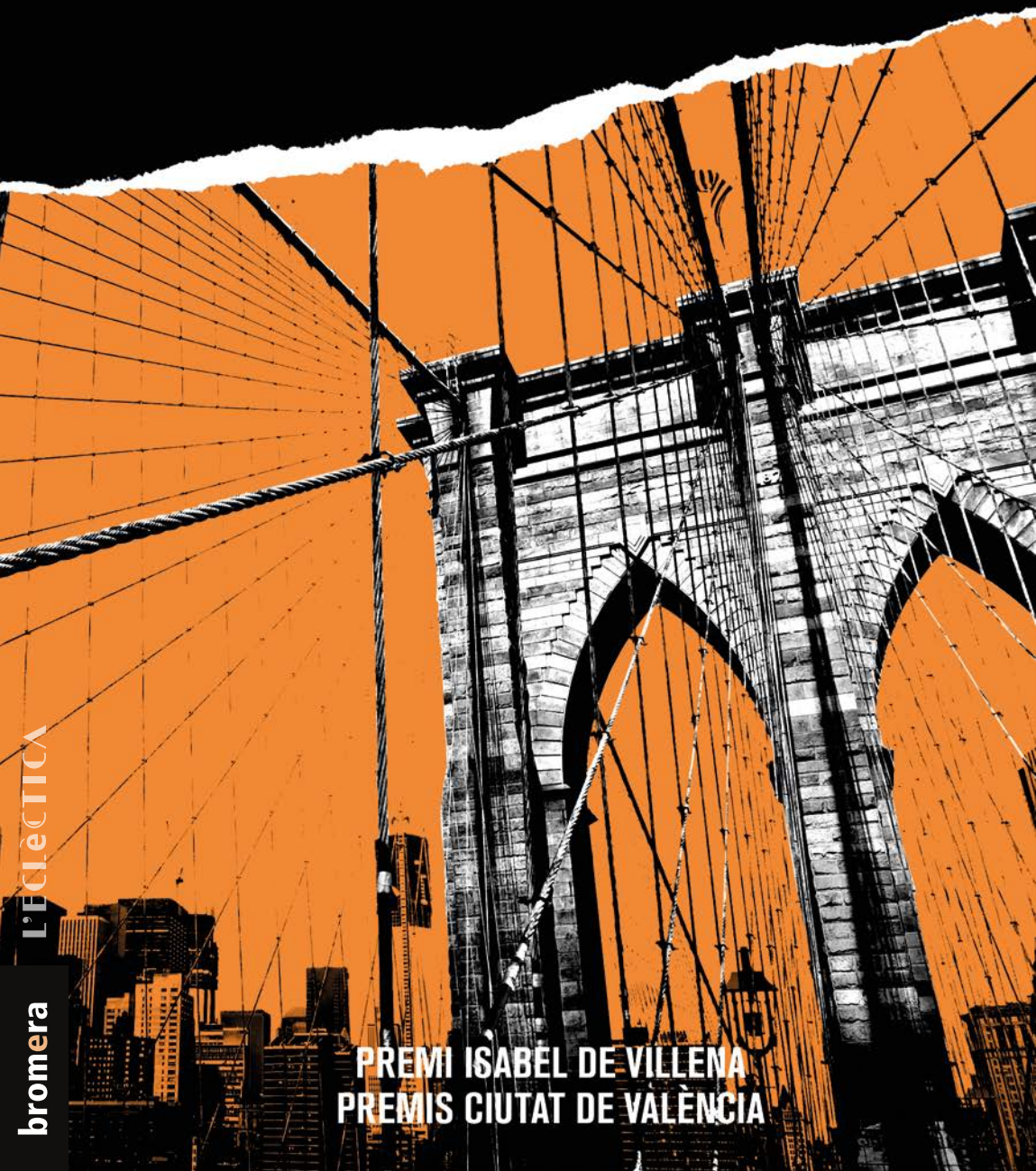

Elvira Andrés Manel Joan i Arinyó **EL CAS DELS HOMES TATUATS**

L'ELÈCTICA

bromera

PREMI ISABEL DE VILLENA
PREMIS CIUTAT DE VALÈNCIA

*Als meus grans amors Jordi, Sara i Àlex, a la meua família,
especialment al meu germà per estar sempre al meu costat,
i als que ja no estan però sempre viuran al meu cor*

ELVIRA ANDRÉS

Per a Maria José

MANEL JOAN ARINYÓ

PERSONATGES

- Stella: inspectora de policia
Sayuri Abe: mare de Stella
Doctor Robert Morgan: marit de Sayuri i pare de Stella
Kioto: pare biològic de Stella
- Hirosi: restaurador japonès
Leila: esposa d'Hirosi
George: fill d'Hirosi i de Leila
Sarah: filla d'Hirosi i de Leila
- Carola: amiga de Stella
- Chris: agent especial de l'FBI
El Boss: comissari en cap de
la prefectura de Flatiron
Alex: inspector de policia
Ric: inspector de policia
Lisandra: dona de Ric
Lucas Conroy: sergent retirat
- Michael Born: primer home tatuat
Eric Amstrom: segon home tatuat
James Thomson: tercer home tatuat
Joseph Campbell: amic de Michael, d'Eric
i de James

Mr. Jones: gerent de l'Edendancers
Gentlemen's Club
Lillit: ballarina de l'Eden
Jade Parker: ballarina de l'Eden
Mariah Chamorro: netejadora de l'Eden

Samantha Kramer: model i actriu retirada
Jeremy Moore: actor i presentador,
marit de Samantha
Lucy: minyona dels Moore

Kate Adams: jove del Bronx

Lian Cameron: director de New York's Elites

Alfred Richardson: bioquímic al
McDowell Pharma
Hanna Smith: tècnica de laboratori
al McDowell Pharma

Norifumi Kato: actor japonès

Ballarines, ionquis, policies, professors i professores, personal
d'administració i serveis, parents de les víctimes...

PREÀMBUL

Hi havia sang per les parets, per les cortines, per terra i fins i tot al sostre. El cos tenia talls, cremades i unes estranyes marques, barreja de nombres i de lletres. Al cadàver li faltaven les ungles dels dits de les mans i dels peus. També, el penis, que era tirat en un racó. L'expressió del rostre era esgarrifosa, amb les conques buides i la boca unflada per l'extracció d'algunes dents. A l'abdomen presentava una incisió.

La xica, marejada, notava com el pànic s'apoderava d'ella. Com es podia ser tan cruel? Quin monstre havia perpetrat aquell crim?

Necessitava apartar la vista per no desmaiar-se i mirà la làmpada del sostre, de disseny modern i molt elaborat. En penjava alguna cosa. Stella s'hi fixà. Els intestins del mort.

Respirava amb dificultat i les forces començaven a fallar-li quan de sobte es va despertar. Una suor freda s'havia apoderat del seu cos. Asserenat, només ha sigut un malson, es digué. Ara, sí. Feia unes hores, no. El seu subconscient havia exagerat alguns detalls macabres, però la resta era real, tan real com que un assassí sanguinari havia deixat una altra vegada la seua empremta a Manhattan.

–Celebre que hages tornat, Robert. Devien xiular-te les orelles. L'última setmana t'hem anomenat molt –digué el director del Manhattan Medical Center al doctor Morgan–. Ja sé que estàs cansat del viatge i que necessaries uns dies per rehabilitar-te a la vida d'ací, però es tracta d'un cas molt especial. Acompanya'm i t'ho explicaré sobre la marxa.

Robert Morgan, de vint-i-set anys, traumatòleg novaiorquès, havia exercit els últims sis mesos a la clínica del doctor Mir, de Barcelona, per especialitzar-se en intervencions d'ossos polifracturats. Apassionat pel seu treball, era incapaç de defugir cap repte clínic.

Feia deu dies, la japonesa Sayuri Abe, de díhuit anys, havia arribat en estat crític al Manhattan a bord d'un helicòpter medicalitzat. Li havia passat per damunt una màquina de netejar la platja a Coney Island. Va ser intervinguda d'urgència del fetge, d'un renyó i de la melsa, que li hagueren d'extirpar. A banda d'hemorràgies internes i externes, patia també traumatisme cranial, tenia quatre costelles trencades i múltiples fractures en totes dues cames i en el braç esquerre. La gravetat de les ferides i la severitat de les operacions obligaren a induir-li un coma terapèutic. Les cames i el braç, li'ls van immobilitzar amb fèrules. Li'ls operarien en despertar-la del coma.

Els doctors havien arribat a l'avantsala de l'UCI, s'esterilitzaren i hi van entrar.

Si no fóra perquè li estava passant a ell, Robert no hauria cregut mai que aquell fenomen fóra possible. Tan bon punt va veure la cara de la jove pacient –de fet, l'única cosa que se li veia–, va experimentar una gran pau interna. Van estar-s'hi uns minuts només, però l'impacte de placidesa que li omplí el cor va ser tan intens que no podia racionalitzar-lo. Si de cas, el va atribuir a la compassió, a l'instint de protegir una criatura tan indefensa.

Aquell estat de benestar en ser a prop de Sayuri no va ser ocasional, sinó que es va repetir durant les operacions i les visites. I encara es magnificà, impetuós, el dia que va descobrir sense cap mena de dubte que es tractava d'una dona molt atractiva. Una setmana després de l'última operació, dues infermeres decidiren posar-la guapa per celebrar que ja li havien tret la bena del cap. La maquillaren discretament, li van pintar els llavis i la perfumaren. El seu rostre bellíssim tenia trets orientals, però no al cent per cent, cosa que feia suposar que només un dels progenitors devia ser asiàtic. La seua pell era blanca i molt delicada; fines, les celles; les parpelles, llargues. Guarnida amb una perruca negra i contundent, els seus llavis eren una delícia de boniquesa, corona de voluptuositat.

Així que ella va saludar Robert amb el somriure més dolç que mai li havia regalat cap dona, ell notà que un ressort profund se li havia trencat per sempre més. En dies successius entrava a l'habitació concentrat en la tasca mèdica, però tot i així els accessos de taquicàrdia i una lleu tremolor de genolls no li van desaparèixer del tot fins a la fi de la convalescència de la jove.

Les úniques visites que tingué Sayuri durant els tres mesos que va estar ingressada foren les d'Hirosi i Leila, els amos del restaurant on treballava. Vivia també en casa del matrimoni.

Més endavant Robert s'assabentà que havia estat abandonada a la porta d'un hospici acabada de nàixer. Com que ningú no la va adoptar, hi va viure fins als díhuit anys, en què emigrà a Nova York. A pesar d'haver viscut una infantesa sense pares i privada de caliu familiar, manifestava un caràcter afable i això va fer que tothom que la va tractar a l'hospital li prenguera afecte.

Hirosi, que rondava els quaranta anys, havia treballat de cuiner a l'orfenat japonès on es crià Sayuri. Quan ell va decidir emigrar a Amèrica, li va prometre que tan prompte s'hi establira l'ajudaria perquè hi poguera anar ella també. Ho va complir. Als pocs mesos de casar-se amb Leila, compraren el restaurant on treballaven tots dos i iniciaren els tràmits per dur-la.

Sayuri, així que es recuperava, se sentia més còmoda al costat de Robert. Primer el considerava gairebé Déu, ja que havia fet un treball magnífic en les seues malmeses extremitats. Després, per bé que mantenint les distàncies, era l'amic fidel que tots els dies tenia mitja hora, una, dues o fins i tot més per fer-li companyia. Al principi la visitava a l'habitació i més tard, amb l'ajuda d'una cadira de rodes, passejaven pel jardí.

Va ser ell qui li va dir que estava embarassada. Una infermera va advertir que no li baixava la regla i li feren les proves. Ella ja ho sabia, confessà, però no n'havia fet cap comentari perquè es pensava que havia perdut el fetus de resultes de l'accident i de les operacions. Robert es desesperà: quan ell va arribar al Manhattan, ja li havien fet més de cent radiografies, a més dels tacs i dels escàners.

La notícia va trasbalsar Sayuri i, a pesar de les bones paraules del metge, caigué en xoc i s'estigué dos dies sense parlar amb ningú. Fins que hi arribà Hirosi. Hi van intercanviar unes frases en japonès i tot seguit començà a plorar.

Hirosi explicà a Robert que havia transmès una tràgica notícia a Sayuri: el seu promès, l'home que l'havia prenyada, havia mort en un accident de trànsit al Japó. Ell ja feia dies que ho sabia, però no s'havia atrevit a revelar-li-ho perquè tenia por que patira una greu davallada anímica.

El nuvi havia anat al seu país per solucionar uns tràmits legals. Després tornaria, buscarien casa on viure i es casarien. El destí, cruel, s'hi va oposar i el pobre va morir abans de ser pare.

Robert va fer costat a Sayuri en tot moment. S'esforçava a pintar-li-ho tot de color rosa. Li assegurava que la seua recuperació física seria total. «I tu saps quina meravella, portar una criatura al món!» Ella li agraià l'esforç i, dins del mal, acceptà la situació. No podia fer una altra cosa. Però el neguit li impedia dormir: mare soltera i sense cap recurs econòmic que no fóra l'ajuda d'Hirosi i de Leila, com ho faria per criar un fill?

Era mitjan vesprada, la parella era al jardí de la clínica i de sobte passà un àngel. Sayuri, emocionada, va agafar una mà de Robert mentre li brollaven dues llàgrimes. Ell la va trobar tan deliciosa en aquell moment que se l'hauria menjada.

Havien passat vint-i-set anys i, si no fóra perquè ho havien viscut en carn pròpia, no s'ho creurien, que el cruel malson de Sayuri derivaria en bellíssim somni d'amor.